

Από τον πόλεμο του 1940 έχω τις πρώτες πολύ ζωντανές αναμνήσεις της ζωής μου. Οι σειρήνες, που σήμαιναν συναγερμό τα βράδια έδωσαν για μας παιδιά μιά νέα διάσταση στον κόσμο. Ανεβαίναμε στη ταράτσα για να δούμε τους φωτεινούς προβολείς που φάχνανε τον ουρανό για αεροπλάνα, ακούγαμε μακρινούς θορύβους και τα ανήσυχα σχόλια των μεγάλων που έδειχαν προς το Ελληνικό με την αίσθηση, ότι κάτι πολύ σημαντικό συμβαίνει. Την ταράτσα αντικατέστησε πολύ σύντομα το κελλάρι όπου ήταν το καταφύγιο. Με έκπληξη βλέπαμε τις πυτζάμες και τα νυχτικά των μεγάλων κάτω από παλτά και ρόμπες, τα άλλα παιδιά διπλωμένα όπως εμείς σε κουβέρτες, την παράταση της ζωής της μέρας στη νύχτα. Σιγά σιγά συνηθίσαμε. Ήταν μιά ευπρόσδεκτη ευκαιρία αναζήτησης στο κελλάρι επαφής με τα άλλα παιδιά και συγίνησης γιατί συμμετείχαμε ισότιμα στον κόσμο των μεγάλων. Από την κατόχή, που ακολούθησε, έχω μιά πολύ καλύτερη εικόνα, τις έρευνες των Γερμανών, τη φυγή μας από σπίτι σε σπίτι, τη ζωή σε φίλους και συγγενείς χωρίς τους γονείς μας που έλειπαν στα βουνά, την πείνα και τη δυστυχία γύρω μας. Η πρώτη εικόνα του πολέμου που ήταν για μας μιά ασυνήθιστη παράταση του παιχνιδιού αντικαταστάθηκε από μιά εικόνα φόβου.

το κοριτσάκι η Ξένια Καλογεροπούλου
στη μέση ο Κώστας Σημίτης
στην άκρη ο Σπύρος Σημίτης, σήμερα καθηγητής στο πανεπιστήμιο
της Φραγκφούρτης
η κυρία, η θεία μου Κική Γιδά